

Heen en weer

Toentertijd kon ik er niet om lachen, om wat ons overkwam. Nu wel. We woonden nog maar veertien dagen op Texel, toen we drie weken later alweer terug naar Friesland moesten omdat een nichtje van ons ging trouwen. Wij hadden mooi een auto en de jongens een brommer. We waren met negen man. Vader en moeder met de jongste kinderen in de auto, de vier oudsten op twee brommers. Toen we terug naar Texel moesten, zat het meeste geld in de auto. Dat was niet erg, maar wel dat wij niet gelijk bij de boot aankwamen. De auto was al weg, stond op de boot en wij hadden het nakijken. Zonder geld. En het was nog een dag voor de bevrijding ook. Alles dicht. Mijn oudste broer wilde om acht uur niet stilstaan. We zijn bij 't Leger Des Heils wezen slapen. Zonder te betalen en zonder eten naar bed. Maar wij moesten toch weer naar Texel. Ik had er schoon genoeg van. Ook geen geld voor de boot, hè. Onze oudste broer zei: 'Kom op, ze zullen ons niet aldoor heen en weer varen.' Het was nog in de tijd dat ze kaartjes op de boot moesten knippen of hoe dat toen maar ging. Geen telefoon of mobieltjes zoals nu. En toch zijn we thuis gekomen! De beide broers leven al niet meer...

*Tineke Vermeulen- v.d. Heide
Den Burg*